

Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ (Ματθ 25, 31-46) (Ιωὴλ Φραγκάκος Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἄλμωπίας)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

«Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἔλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε»

Στὶς παραβολὲς ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ Κύριος, ἔλεγε τὴ φράση «ἄμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 22,2), δηλ. Παρομοιάζεται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μὲ δέκα παρθένες, μὲ πολύτιμο μαργαρίτη, μὲ ἄγρο ἢ μὲ χαμένη δραχμὴ κ. ἄ. Στὸ σημερινὸ ὅμως Εὐαγγέλιο δὲν ὀμιλεῖ παραβολικά, ἀλλὰ ἀποκαλύπτει μιὰ κατάσταση πραγματικὴ καὶ δείχνει ἀποκαλυμμένο τὸν ἔαυτό Του, γι' αὐτὸ καὶ λέγει «ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ» (25,31), ποὺ σημαίνει πῶς ἡ περικοπὴ ἐκφράζει πλήρως τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν τελικὴ Κρίση τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἔλεημοσύνη τῶν ἀνθρώπων

Μία ἴδιότητα τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ ἔλεός Του. Μᾶς καταδιώκει συνεχῶς τὸ ἔλεος τοῦ

Θεοῦ. Ἐπίσης ὁ ἄνθρωπος, ὁ πλασμένος κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἔχει πολλὰ κοινὰ σημεῖα μὲ τὸ Δημιουργό του, ἀλλὰ κατ' ἔξοχὴν ἡ ἴδιότητα τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῆς εὔεργεσίας τοῦ πλησίον εἶναι ἐκείνη ποὺ τὸν κάνει νὰ πλησιάζει τὸν Κύριο. Ὁ Χριστὸς διῆγε τὴ ζωὴ Του κάνοντας διαρκῶς εὔεργεσίες στοὺς ἄλλους καὶ «ἰάτο πάντας» (Λουκ. 6,19). Ἀκόμη καὶ τὸν ἑαυτὸν Του ἔδωσε «λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μάρκ. 10,45), ὡς δεῖγμα καὶ καρπὸν τῆς μεγάλης Του ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Οἱ φτωχοὶ ἀδελφοί μας, εἴτε εἶναι πεινασμένοι εἴτε ἄρρωστοι καὶ ἐνδεεῖς, εἶναι ἀδέλφια τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ τὸν ἔχουν «ἐνδυθεῖ», «κατὰ τὸν ἕσω ἄνθρωπον», σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸ Θεολόγο. Ἐχουν τὸ ἕδιο βάπτισμα μέ μᾶς, μετέχουν στὴν ἕδια χάρη, ὑπακούουν στοὺς ἕδιους νόμους τοῦ Θεοῦ, μετέχουν στὴν ἕδια θεία Εὐχαριστία κι ἔχουν τὶς ἕδιες μὲ μᾶς ἐλπίδες. Πολὺ ὥραῖα τὸ τονίζει αὐτὸ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος «ἀδελφὸν γὰρ τὸ βάπτισμα ἐργάζεται καὶ ἡ τῶν θείων μηστηρίων κοινωνία». Ἡ ἐλεήμων καρδία κάνει τὸν ἄνθρωπο κληρονόμο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ κι ὅχι τόσο τὰ μεγάλα χαρίσματα, ὅπως π.χ. τὰ θαύματα, τὸ προορατικὸ χάρισμα, ἡ μεγάλη σοφία τοῦ νοῦ κ.λ.π.

Ἐνας μεγάλος ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου, ὁ Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, περιγράφει πῶς πρέπει νὰ εἶναι μία ἐλεήμων καρδιά, δηλ. πῶς γίνεται ὁ ἄνθρωπος φιλάνθρωπος. Ὁφείλει νὰ καίγεται ἡ καρδιά του ἀπὸ ἀγάπη γιὰ ὅλη τὴν κτίση. Νὰ ἀγωνιᾶ ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων, ὑπὲρ τῶν ὄρνέων, ὑπὲρ τῶν ζώων, ἀκόμη καὶ ὑπὲρ τῶν δαιμόνων, ἀν εἶναι δυνατόν. Στὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε τέτοια καρδιά, τὰ δάκρυα εἶναι ἀσταμάτητα. Δὲν μπορεῖ ν' ἀκούσει δυστυχία ἢ νὰ δεῖ κάποια βλάβη καὶ νὰ μὴ συγκλονισθεῖ, νὰ μὴ δακρύσει. Προσεύχεται μὲ δάκρυα καὶ ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν του ἀκόμη καὶ ὑπὲρ τῆς φύσεως. Ὄλοι κι ὅλα νὰ ἐλεηθοῦν ἀπ' τὸ Θεό. Βλέπουμε, λοιπόν, πῶς ἔνα δάκρυ μπορεῖ νὰ μᾶς δώσει τὴν εὔκαιρία νὰ κάνουμε δική μας τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Πῶς ἐκδηλώνεται ἡ ἀγάπη μας πρὸς τοὺς ἄλλους;

Ἐνας ἀοίδιμος Ἐπίσκοπος, ὁ Κοζάνης Διονύσιος, γράφει πῶς ἀπλὰ περιστατικὰ τῆς καθημερινῆς ζωῆς μας θὰ μᾶς κρίνουν. Ὁχι σοφία, ὅχι πολιτικὴ ἔξουσία καὶ δύναμη, ὅχι ύλικὸς πλοῦτος καὶ χρήματα, ὅχι σωματικὴ ρώμη καὶ ὥραιότητα. Δὲν εἶναι αὐτὰ ποὺ ἔχουν ἀξία ἐκείνη τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως ἀλλὰ γεγονότα ἀπλά, ὅπως τὰ βλέπουμε στὴν καθημερινὴ ζωὴ. Ἐνα πιάτο φαγητοῦ, μιὰ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση στὸν ἄλλο, μία συμπαράσταση σὲ κεῖνον ποὺ περνάει δύσκολες ὥρες, μία ἀπλὴ ἐπίσκεψη στὸν πονεμένο. Ὄλα αὐτὰ γίνονται μὲ ἀθόρυβο τρόπο, χωρὶς τυμπανοκρουσίες καὶ δημοσιεύσεις. Ὁ χριστιανὸς ποὺ πιστεύει καὶ ἐνεργεῖ τὴν πίστη του, ἀποφεύγει τὶς θεαματικὲς ἐκδηλώσεις κι ἐκείνους τοὺς πομπώδεις τρόπους μὲ τοὺς ὄποιους μᾶς ἔχει συνηθίσει ἡ ἐποχή μας. Τὸ μοναδικὸ πράγμα ποὺ θὰ πάρουμε στὴν ἄλλη ζωὴ εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ ὄποια γίνεται συνήγορος γιὰ μᾶς

στὸ Θεό.

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ἀπευθύνεται σ' ὅλους ἐμᾶς ποὺ τιμᾶμε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ λησμονοῦμε νὰ τιμήσουμε τὴν ἔμψυχη εἰκόνα Του ποὺ εῖναι ὁ ἄνθρωπος. Ἀς ἀκούσουμε τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸ Θεολόγο ποὺ μᾶς προτρέπει: «Πλούτισον μὴ περιουσίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ εὔσεβειαν...», δηλ. ἂς πλουτίσουμε ὅχι μόνον σὲ ύλικὰ ἀγαθά, ἀλλὰ καὶ σὲ εὔσεβεια. Ἀς γίνουμε ἐμεῖς στὸν κάθε πτωχὸ ποὺ θὰ συναντήσουμε ὅτι εῖναι ὁ Θεὸς γιὰ ὅλους μας, γιὰ νὰ βροῦμε κι ἐμεῖς ἔλεος.

Πηγή: agiazioni.gr